

заби въ гърдитѣ ми като камбана — тихата камбана на свети Климента. Всичко се раздвижи предъ очитѣ ми: нѣкогашнитѣ бойни знамена се слѣха съ днешния ни трицвѣтъ, каски, хоругви, бѣли ученически блузи, униформени шапки — вървятъ, разливатъ се по главната улица, бързо, стремително, до самото езеро.

Искамъ да извикамъ отъ радостъ, че съмъ потомка на царь Самуила. Свети Климентъ е благословилъ езерото. Царь Самуилъ е издигналъ замъка си тукъ, за да му се радва всѣки мигъ, издигналъ е крепостта, за да го брани, да бди надъ него. Господъ го е окръжилъ съ високи брѣгове, за да го запази. Всѣки охридчанинъ е отворилъ прозорецъ къмъ него, за да може ежечасно да топи погледа и душата си въ безкрайната синина.

Слизамъ все по-долу, все по-близко. Отдалечъ виждамъ високитѣ колове съ опънатитѣ на тѣхъ мрежи. Тукъ на Канео сж женитѣ и децата на рибаритѣ. Тѣ очакватъ „хлѣбътъ“ да излѣзе отъ езерото. За тѣхъ дървениятъ плугъ е дългиятъ и широкъ чунъ, който чертае браздитѣ на синята повърхность. Житото и ръжъта, и ечмикътъ сж за тѣхъ лѣтници, и грунци, и плашици, и крапчини, и всичкитѣ седемнайсетъ вида риби.

За охридчани езерото е повече отъ хлѣба: за тѣхъ то е живо сжщество, едно голѣмо сърдце, което тупти съ тѣхното.

Като очитѣ на синеоко дете е бистрата, прозрачна вода. Всичко бѣ спрѣло да диша, за да се огледа въ езерото. Дори и облацитѣ бѣха забравили непрестанния си вървежъ. Слънцето бѣ се потопило, за да се види на самото дъно. Мокра планина бѣ снишила раменетѣ си, за да бжде по-близко до водата. Галичица, горда, се изправи до небето, за да се огледа отъ високо цѣла въ най-сладкото огледало.

Това неземно огледало мѣни цвѣта си всѣки мигъ. Единъ новъ свѣтъ се откриваше подъ менъ, въ водата: нови брѣгове, другъ небосводъ, златната пжтека на слънцето и мѣняващи се очертания и багри на облацитѣ, червени свѣтлини, оранжеви и тъмни. И тишина.

Има само една синина, въ която сж се слѣли и езерото, и планината, и небето, и моятъ погледъ. Единъ мигъ, въ който настава съвършената тишина на другъ миръ, една гледка, която нѣма нито земни очертания, нито земно освѣтление.

Бѣхъ чувала, бѣхъ чела за Охридъ. Бѣхъ виждала снимки и картини. Но сега, когато азъ бѣхъ въ Охридъ, разбрахъ, че само едно отъ описанията отговаряше на истинския Охридъ. То бѣ изречено отъ една смирена охридчанка, пребрадена съ черна забрадка:

— Ке видите нашио земень рай.

Струва ми се, че сега очитѣ ми сж по-сини, че свѣтътъ е по-прекрасенъ, че хората сж по-добри.

Анна Каменова

РОДИНА

Високи сини планини,
рѣки и златни равнини,
небето като отъ коприна —
това е моята родина!

Обичамъ тази земя голѣма,
тъй както си обичамъ мама,
тукъ мила ми е всѣка птица
и всѣка мъничка тревица.

Обичамъ българскитѣ думи,
що слушамъ по поля и друми,
обичамъ хубавитѣ пѣсни
и наштѣ приказки чудесни.

Когато гледамъ планинитѣ
и слушамъ да шумятъ рѣкитѣ,
въ шума на Рила и Пирина
азъ чувамъ моята родина!

Младенъ Исаевъ